

отдалечаваше никого, и не мыслеше себе си че е царь, само гледаше да сотвори добро на сичкія свои послушницы, кои ги любеше като свои чада. Странныя прінмаше сосъ драгость и искаше да ги види, по-неже вѣруваше че може челоуѣкъ секога да научи нѣкои полезны работы отъ ныхъ, и да се научи за обычан и порядоцы далечныхъ народовъ.

Това любопытство царево быде виновно да ны представать предъ него. Онъ сѣдѣше на единъ слоновый престолъ, и держеше въ руцѣ свои златъ скиптръ. Бѣше старъ, но благолѣпенъ и полнъ со сладости и великолѣпіе: судеше всякій день народа, съ терпѣніе и мудрость, за това му се чудеха безъ ласкателство сички: послѣ като се трудеше сичкій день да оправя работы и да постави едну совершенну правду, надвечеръ си почиваше слушаая учены челоуѣцы, и говоря съ найпочтенны мужы, кои знаеше да избира много добрѣ поставля ги между совѣтники своя. Въ сичкій неговъ животъ не можеше челоуѣкъ да го укори за друго, само защо торжествуваше съ голѣму гордость надъ оныя цари, кои бѣше покорилъ въ побѣду, и защо се бѣше вѣѣрилъ на едного отъ подданиковъ своихъ, кого це ти опиша почасъ. Като ме видѣ онъ, смилилу се за мою младость; пыта ме за мое отечество и мое име: ные се почудихме на великую его мудрость съ кою говореше изъ свои уста.

Азъ му отговорихъ: О Великій Царю! не вы е непознато Троядское обсажденіе, кое держа десеть одины, и нейное разореніе еже пролія толику кровь на сичку Грецію. Одиссей отецъ мой бѣше единъ тѣхъ первыхъ тѣхъ царей кои разориха той градъ. Онъ обхожда сега заблуждаемъ сички моря, и не